

SLEČNA ER
Aaron Vee

**©Všetchna práva vyhrazena.
Malta 2015**

V dávných dobách minulých, tisíc a více let zpět, na svět dostala se slečna Er. Nebyla to obyčejná žena, byla neobyčejná. Kdo zvědavý je dopřát si čas s její story, nechť zůstane a čte dál. Příběh, psaný rukou obyčejného smrtelníka možná překvapí, možná pobaví, a možná přinese něco navíc do šedi obyčejného dne.

Můj pseudonym je Aaron Vee, narodil jsem se v dobách osmdesátých let v tehdejší Československu ve městě Gottwaldov, které dnes nese staronové jméno Zlín. Momentálně žiji na ostrově Malta ve Středomoří, a tento příběh jsem napsal v autobuse, doma, v parku v letadle, vlastně kdekoli jsem se ocitl. Malta je místo nádherné, kde na člověka z každého místa dýchá historie, ale i moderna.

Ale teď pojďme společně zažít příběh slečny Er. První kapitola začíná na následující straně, let's go...

Kapitola 1 – Začneme zlehka

„Oh my God!“ vykřikla po objevení v novém světě.
„Kdo jsem, kde to jsem, jak jsem se naučila mluvit?“ Er se objevila z ničeho nic dva tisíce tři sta padesát tři let před tímto okamžikem.

Můžeme to nazvat flexibilním story – okamžik, kdy čtete, je odlišný od okamžiku, kdy píšu.

Je poněkud zvláštní, že ihned po objevení byla schopná mluvit, ba dokonce si klást otázky, a tak se rozhodla to zjistit, byla to pro ni cesta na dlouho.

Ani já sám nevím, jak to skončí. Nemám scénář, střílím od pasu, aniž bych přemýšlel o tom, co bude v další kapitole. Stejně tak naše slečna Er neví, co se stane při hledání odpovědí, které si bude klást celý knižní život.

Objevila se v lese, v blízkosti ruchu velkoměsta. Zhluboka se nadechla, ucítila svěží vůni lesa a rozběhla se objevovat nepoznané krásy nového života. Běh to byl pozvolný, tak akorát, aby mohla pozorovat okolí a vnímat tu neustálou změnu v přírodě. Kde okvětní lístky vytvářejí neuvěřitelnou paletu barev, u každé květiny tak unikátní, že každá další jí může být nanejvýš podobná. Zastavila svůj běh, ladně se ohnula, přiblížila se ke květu, aby vdechla vůni. „Au, co je to za nepříjemnou bolest?“ vykřikla. Dostala žihadlo od včely.

Bolest

Slovo **bolest** patří do slovníku každého z nás, ať jsme vysocí, krátkí, růžoví nebo zelení. Slečna Er se s bolestí setkává poprvé velmi brzo, ihned po jejím objevení v tomto světě, ve formě bodnutí včely. Přinese jí to něco pozitivního nebo si odnese jen špatnou vzpomínku, a už nikdy více nepřičichne ke květině? To bude záležet jen na autorovi této story...

Ale vraťme se zpět ke slovu bolest. Může to být souhrn chemických reakcí v našem těle nebo to může být pocit, který nás posouvá dopředu nebo nás činí strachuplnými.

V případě slečny Er je to pouhé bodnutí včely, chemická reakce. Jak se s tím naše krasotinka vyrovná? Nechám plynout myšlenky a v dalších řádcích a stránkách najdeme rozuzlení

Zpátky do lesa. Slunce svítilo, ptáci zpívali, laně ladně běhaly a kolem hlavní hrdinky se linula svěží vůně zeleně, kterou ovšem necítila díky bolesti v nose. „Musím to vydržet a určitě se to zlepší.“ Mluvící k sobě sama se rozběhla objevovat další z mnoha míst na světě i přes všechnu bolest. „Půjdu cestou přímou nebo cestou klikatou, ve které můžu najít více poznání a zážitků, ale ztratím více času?“ Er se rozhodovala při pohybu, nestojící na místě, konající. „Zkusím běžet přímo, chci se dostat k městu, jehož jméno neznám, co nejdříve.“

Správné rozhodnutí! Nejlepší cesta je nejkratší a nejjednodušší, to mě naučil sám život. Proč se párat s něčím 5 hodin, když to jde ve spoustě případů vyřešit za 20 minut, a řešení je mnohdy lepší a účinnější.

Er běžela, potkávala stromy a zase stromy. Nic zajímavého. Po hodině běhu si ale uvědomila, že ji bolest od včelího bodnutí přešla. „Jak je to možné?“ ptala se sama sebe, ale nenacházela odpověď. Náhle v dále zpozorovala něco nového. Obrys, který ale nevypadal jako věci doposud jí spatřené. „Příležitost!“ zvolala. Přiblížila se a spatřila v ní živou bytost připomínající jí samu sebe.

Kapitola 2 – První kontakt

Jakmile se k ní dostala, bytost promluvila: „Kdo jsi a odkud přicházíš?“ Než odpověděla, podívala se na něj zvědavě, oči dokořán otevřené, aby viděla co nejlépe. Jeho vzhled ji zaujal ihned, jakmile ho celého sjela pohledem. Kožená bunda ve stylu motorkářů z gangu, boty ve stylu 1980's-bílá barva a dlouhý jazyk. Ale jak je možné, že se člověk vypadající jako tenhle dostal k ženě, která se dostala na svět tisíce let nazpět? No, proč ne, je to jen kniha a lidská fantazie nezná mezí.

Co kdybychom muži přidali jedno oko navíc? Ok? Ok, tak od teď má jedno oko mezi nosem a ústy - může si vychutnat oběd všemi smysly - pěkně zblízka. Ale vraťme se zpět k její odpovědi.

„Přicházím odtamtud, mé jméno je Er,“ odvětila a ukázala směrem k místu, kde se objevila. V tom si vzpomněla na bolest, kterou pocítila při bodnutí včely, a tak jí z úst vyšla otázka: „Chvilí nazpět jsem pocítila bolest, ale při běhu odešla. Víš proč, příteli? A jaké je tvé jméno a co děláš na tomto světě?“

Zrovna hledám další slova pro pokračování tohotohle story. Sedím v tureckém kebabu v městě Bugibba, Stát Maltská republika, ve Středozemním moři a užívám si ruchu kolem. Miluju Turky! Jsou to neuvěřitelně familiární lidé, kteří jsou hrdí, velmi pracovití a mají vždy dobrou náladu. Alespoň tak na mě působí. Ok, budu pokračovat ve psaní. Máte rádi kávu? Já ji miluji...

„Bolest je vždy jen dočasný stav, který nám dává signál, že se stáváme silnějšími a odolnějšími. Je jedno, jestli je to bolest

způsobená fyzickou újmou nebo trápením. Řeknu ti, jak bolest překonávám já. Prostě si řeknu - vždyť jsem pořád naživu. A když je nejhůř, klidně se z ní vybrečím. Vidiš? I ty stále žiješ, nebude to tak hrozné. Jen si příště dávej pozor, co děláš, a jak to děláš. Je to jen na tobě. Jmenuji se Efess, na světě jsem proto, abych odpovídal na otázky, na které znám odpovědi a na ty, které neznám, odpověď vždy najdu. Mimochodem, Er, řekni mi, jak dlouho jsi na světě.“

Er neví, jakým věkem byla obdarovaná, vždyť se objevila kapitolu nazpět, a už jí někdo žádá o informace. Tápatující, neví, co má říct, trvalo to asi dvacet sekund a posléze odpověděla: „Je to chvilka, prostě jsem se objevila támhle v lese, a tak jsem teď tady a hledám cestu k městu. Ukážeš mi ji“. Efess odpověděl: „Mužů ti ukázat směr a můžu být tvá společnost na tvé cestě, ale cestu samotnou ti neukážu, tu najdi sama“ „Sama? Cestu k městu? Nikdy jsem tady nebyla, neznám cestu k městu. Proč mi ji neukážeš?“ Efess se usmál a klidným tónem odvětil: „Správná otázka. Proč? Většina populace na této krásné planetě kráčí ve stopách někoho jiného, z toho plyne, že jdou za cílem ne svým, ale za cílem jiné osoby. Nemají díky tomu šanci objevit něco nového - nepoznaného. Já ti můžu ukázat směr, ale cestu si prošlapej sama. Budu neustále při tobě, a když bude nejhůř mužů tě popostrčit, jako anděl strážný. Chceš poznat něco nepoznaného, novou cestu?“

Slečna Er přemýšlela, co říct.

.....
Cesta

Co je to **cesta**? V případě této události, kdy slečna Er přemýšlí nad odpovědí, ji Efess dal možnost zvolit svoji vlastní cestu. Co udělá? Co byste udělali vy? Z mého pohledu je to jasná volba – vždy je lepší, dokonce pohodlnější, zvolit svou vlastní cestu – vlastní filozofii, vlastní způsob života – pohodlí

= nikdo vám neříká, co máte dělat. Ve výsledku se dostaví spousta nových zážitků, nové příležitosti a člověk v sobě může najít inspiraci, a tou inspirací může inspirovat okolí.

A teď pokračujme ve story...

.....
„Prvních pár dnů tě budu sledovat a pak to zkusím sama, souhlasíš?“ pohlédla prosebně do jeho očí. „Ne, uděláme kompromis. Budeme z něj mít užitek oba. Já tě nechám jít svou vlastní cestou, třeba se od tebe něco nového naučím a v případě nouze tě poposunu tak, jak jsem řekl. Buďme společníci a vytvořme vlastní cestu, na které se budeme učit navzájem, nechám tě nad tím chvíli přemýšlet a počkám na tvé rozhodnutí.“ Poodešel kousek opodál a čekal. První reakce, která jí proběhla hlavou, byla něco ve smyslu, že ho zná pár minut, tak jak může vědět, že není lhář nebo že ji nechce jen využít.

Typická reakce lidského myšlen. Uvažujeme negativně i přes to, že nevíme, co bude následovat po vykonání rozhodnutí, která činíme.

Nakonec se rozhodla tak, že to s ním zkusí dát dohromady, a třeba jim to oběma přinese užitek. Přece jen se nechoval nijak nepříjemně. Byl k ní vstřícný a nabídl ji spolupráci. „Ok, plácneme si, buďme společníci. Vyjděme vstříc novým dobrodružstvím a objevování nepoznaného!“

A tak vyšli...